

WOLKER SCHOOLZIN

Školní občasník vydávaný žáky VYŠŠÍ ODBORNÉ ŠKOLY SKLÁŘSKÉ A STŘEDNÍ ŠKOLY, NOVÝ BOR. Neprodejné.

GLASS SCHOOL
Nový Bor

COMENIUS, EVROPSKÉ AKTIVITY NAŠÍ ŠKOLY

Novoborské mažoretky

Kulturní zájezd do Vídně s D3

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

dostává se k vám další pokračování školního časopisu.

Jmenuji se Lucie Smělá a jsem šéfredaktorkou tohoto časopisu. Pokud rádi píšete, o něco se zajímáte, chcete se s vaším talentem pochlubit, neváhejte mě kontaktovat na e-mail: lucy.smela@email.cz

Společně s mými kamarádkami bychom rády vytvářely časopis, který by byl schopen oslovovat všechny naše spolužáky v celé škole, kteří mají nejrůznější zájmy. V časopise se dočtete o nejrůznějších zajímavých aktualitách, které se na naší škole odehrály, ale také o všech možných zajímavých mimoškolních aktivitách vás spolužáků. Rády bychom proto přijímaly drobné články a fotografie dokumentující tyto aktivity. Pokud patříte mezi fanoušky různých hudebních stylů, můžete s námi spolupracovat a vést tak rubriku hudebních stylů. Podobně vyzýváme odborníky v módních stylech i jiných zajímavých oblastech, rády rozšíříme časopis o další rubriku.

IMPRESSUM

Na přípravě textů a tvorbě časopisu se podílejí:

Texty:

Lucie Smělá, Jan Kubelka, Magdalena Nešněrová, Nikola Uxová, Adéla Smrkovská, Andrea Kameníková, Matěj Dvořák

Obrazy: Viktorie Maderová (editor), Richard Ramisch (autor)

Sazba: Lucie Smělá

COMENIUS

Europeans on the RUN to a Healthy Life in a Sustainable Enviroment 2013 - 2015

Jak jsme hostili naše kamarády ze všech koutů Evropy

Druhý říjnový týden přinesl do novoborské střední školy veliký rozruch. Poté, co se zdejší studenti v rámci projektu Comenius podívali do Norska, Turecka a Holandska, čekalo je teď něco nového. Tentokrát se studenti z cizích zemí měli setkat právě v Česku a právě v Novém Boru. Přípravy panovaly již od začátku školního roku a v úterý 7. října finisovaly.

Pokoje pro hosty byly připraveny, uvítací večere navařeny a poslední vhodné fráze v angličtině naučeny. Vše mohlo popuknout.

DEN I. – OTLOUKÁVÁNÍ

Předešlou noc přijela první várka studentů z cizích zemí. Byla složena ze sedmi Holanďanů a čtyř Norů. O půlnoci jsme je srdečně vítali před dveřmi Parkhotelu Morris. Naše unavené hosty jsme odvezli domů, dali jim najíst a uložili je do jejich připravených postelí.

Druhého rána jsme se sešli před školou. Bylo mlhavé ráno a my měli jet na výlet do Sloupu. Velká skupina mluvící česky, anglicky, holandsky a norsky budila ve městě i v autobuse velkou pozornost. Přesto jsme se bez výraznějších obtíží dostali až do kaple skalního hradu Sloup a vyslechli si zde přednášku v angličtině. Skupinky nadšených, byť zprvu trochu ostýchavých, Holanďanek a Norek pak vesele pobíhaly v areálu hradu. Dále jsme zamířili do blízké restaurace a pohostili naše hosty smažákem. Nestěžovali si, je to naštěstí univerzální mezinárodní pokrm.

Lesní divadlo a vyhlídka nad Sloupem se všem líbily. Horší už to bylo s prudkým stoupáním k těmto místům. Holanďané nejsou zjevně moc zvyklí na kopce. Norway ano. Přetíženým busem jsme pokračovali do České Lípy a zavítali do místního bazénu. Většina národností

držela při sobě. Teprve se tak říkajíc otloukáváme. Po bazénu si většina z nás dopřála pizzu v přilehlé restauraci. Cizinci se diví, že je to hodně levné. Museli jsme jim tedy nějak šetrně a srozumitelně objasnit velké ekonomické rozdíly mezi Českou republikou a Nizozemím. O Norsku ani nemluvě.

K večeru jsme ještě naši holandskou skupinu vzali na procházku městem a do parku. Konečně jsme se bavili mezi sebou a bylo nám fajn. Když padla na město tma, odjeli jsme domů. Všichni byli dost unavení. První den tedy máme za sebou. Teď už to bude jenom lepší.

DEN II. – VŠICHNI NA MÍSTĚ

Stůl se snídaní byl u nás našrobený jako v luxusním hotelu. Jesse (můj host) se spokojil s krajícem chleba s nuttelou. Záhy jsme se s ostatními Čechy shodli, že Holanďané opravdu nejedí tolik jako my. Marně jsem se to snažil vysvětlit i starostlivé matičce.

Kompletní skupina projektu Comenius (připojili se ještě Turci, Poláci a Maďaři) se sešla před turistickým centrem našeho města a po krátké přestávce pokračovala do Navrátilova sálu. Zde promluvil starosta města a nakonec se se všemi skupinami vyfotil. Další naše kroky vedly do školy v Revoluční ulici. Hlavní tábor byl v místní aule a odtud jsme se po skupinách rozešli na prohlídku školy. Na závěr byl připraven velkolepý raut. My s Jessem měli z domova řízky, takže jsme nespěchali a spokojeně jsme pozorovali obrovskou frontu učitelů a studentů ze všech koutů Evropy.

Po přestávce následovaly prezentace. Nejdříve o škole a poté o ústředním tématu celého projektu: „Jak správně recyklovat?“ Všichni ztratili ostych a v angličtině hovořili o svých prezentacích. My si to odbyli trochu jinak – natočili jsme film s názvem „GreenMan“ a ten měl velký mezinárodní úspěch.

Oběd se konal ve školní jídelně. Na chvíli se udělalo venku hezky. Se zájmem jsme sledovali ostatní národy, jak si poradí s knedlíky a se svíčkovou. Zdálo se, že Turci neměli o knedlicích žádné ponětí. Svíčková tedy nakonec moc úspěch neměla.

Po oficiálním programu jsme se rozhodli vzít naše nové kamarády do kavárny. Neprotestovali. Opět jsme poutali pozornost mnoha lidí. V dobrém slova smyslu. Po kávě jsme s tátou vzali Jesse do sklářské restaurace a po většinu času se bavili o fotbale. Jesse raději vsadil na jistotu a k jídlu si nedal nic typicky českého. Po jídle jsme ještě zašli do haly na horolezeckou stěnu. Všem se to líbilo. My Češi jen leželi na žíněnkách a přihlíželi snažení Norek a Holanďanů.

DEN III. – SLAVÍME OD RÁNA DO VEČERA

Ani třetí den se počasí nevyjasnilo. Došli jsme s Jessem do školy ve Wolkerově ulici pěšky. Cizincům se naše škola vesměs líbí. Někomu připomíná Bílý dům a někomu zase Bradavice z Harryho Pottera. Všichni jsme se postupně sešli v aule, tedy téměř všichni. Linda, učitelka z Norska, byla „poslána“ na obhlídku školy a my jsme jí mezitím připravovali narozeninové překvapení. Byl objednan dokonce i dort. Oslavenkyni jsme udělali velkou radost.

Když z dortu nezbyl ani kousek, odebrali jsme se opět do Revoluční. Byli jsme rozděleni do skupin, protože nás čekaly sklářské workshopy. Mohli jsme si vyzkoušet všechny možné sklářské techniky. Holanďané, Norové, Turci, Maďaři, Poláci- všichni byli nadšení a mnozí z nich i nadaní.

Po workshopech jsme naši skupinu vzali na jídlo do čínské restaurace. Dali si smažené kuřecí maso. Asi je ta svíčková hodně vyděsila. Za deště jsme došli na bowling a zábava započala na plné pecky. Sešlo se nás hodně. Všechn ostych zmizel, mluvili jsme spolu o všem možném. V tu chvíli nám nic nechybělo, byli jsme veselí, bez starostí a co víc, byli jsme mezinárodní! Finální účet na bowlingu byl velký, ale stálo to za to.

Večer jsme se ještě toulali městem. Zůstaly nám krásné vzpomínky a mnoho krásných fotografií. Domů jsme přišli totálně vyčerpaní a usnuli jsme jak zabití.

DEN IV. – PRAHA V DEŠTI

Poslední den, kdy jsme všichni spolu. Zatím si to nikdo moc neuvědomuje, a tak panuje veselá nálada už od začátku dne. Autobusem jsme odjeli za deště do Prahy. A takové počasí bylo po celý den.

Vystoupili jsme u Masarykova nádraží a pokračovali k Pražské bráně, kde začala naše exkurze. Průvodcem nám byl student naší školy David Šedina. Procházeli jsme mnohá zajímavá místa a všechny národy byly nadšené a fotily o sto šest. Cítil jsem hrdost, když jsme

jim ukazovali naše národní památky. Byl to příjemný výlet Prahou. I přes to, že pršelo, všichni byli spokojeni. Občas sice mladší studenty zajímal spíše HardRock Café než Týnský chrám, ale ve finále si odvezli hezkou vzpomínku tak či tak.

Skupinovou fotografii jsme pořizovali na Starých zámeckých schodech a při této příležitosti se nám je podařilo definitivně zablokovat. Možná jsme rozzlobili pár spěchajících úředníků. Na druhou stranu si myslím, že kolemjdoucí se do foťáku usmáli také, aniž by tušili, o jak historicky cenný snímek jde. Nakonec jsme se propletli od Pražského hradu zpět k autobusu a odjeli. To už všem pomalu začínalo docházet, že se blíží konec našeho setkání.

Večer nikdo z nás neponocoval. Holanďané totiž odjížděli už v 5 ráno.

DEN V. – NIKAM SE NEJEDE

Poslední snídaně pro Jesse. Vstává se nám těžce. Nejen s vědomím, že jsou 4 hodiny ráno, ale i proto, že odjezd se neodvratně blíží.

U Parkhotelu se postupně všichni scházíme. Učitelky nám děkují a objímají se s námi. Pak se naposledy loučíme se svými novými kamarády. Autobus je připravený a nastartovaný, ale nic se neděje. Kamarádi nejdříve mlčí a pak něco zašeptají v holandštině. Učitelka nám tlumočí „Máme problém, jim se nikam nechce.“ Všichni jsme si představili, jak společně prožíváme další úžasný týden plný zážitků a radosti. Pak, když jsem se vrátil do reality, autobus zmizel v mlze. Bylo mi v tu chvíli smutno, ale nebyl jsem v tu chvíli v Evropě jediný.

Jan Kubelka, G4

„Grüß Gott, Wien“

Krátký report z Vídně. Vyjeli jsme, viděli jsme, zažili jsme! První zastávkou dvoudenního kulturního zájezdu, kam se vydala pozoruhodná směsice zástupců všech ročníků z oboru design, bylo historicky významné město Kutná Hora. Od monumentálního gotického chrámu jsme se několika kroky přesunuli do Muzea moderního umění. Je zajímavé sledovat, jak se před stejným abstraktním obrazem někteří jedinci hluboce (občas marně) zamýšlejí nad jeho sdělením a obdivně o něm diskutují, zatímco druhá část vrtí se smíchem hlavou a po velmi stručném hodnocení pokračuje nevzrušeně v prohlídce.

Zbytek odpoledne, večer i noc jsme strávili v malebném moravském městečku Mikulov. Mnohem déle než vystavenými obrazy jsem se vydržela kochat rozmanitým výhledem z balkonu soukromé galerie.

Další den dopoledne jsme dorazili do našeho kulturního cíle, do centra rakouské metropole! Vídeň bych shrnula jako živé, architektonicky bohaté, estetické, čisté, frekventované, rozlehlé, pro oko zajímavé, německy hovořící a skvosty překypující město! Vídeň je pořád stejně krásná, jako za starých časů. V mnoha věcech mi připomíná Prahu (např. impozantním gotickým chrámem sv. Štěpána, promenádami podél řeky Dunaje, projíždějícími tramvajemi, krásně zdobenými secesními vilami aj.). Úžas nad díly patřícími do kapitol historie vystřídal lehké zklamání z expozice tvůrců současné moderny.

V mých očích si nikdy nebudou rovny (co se obdivu týče) např. barokní mramorové sochy s gigantickými plyšáky spadajícími do sféry naivního umění...

Nezbyl sice čas dát si pravou vídeňskou kávu (nebo slavné Mozartovy koule) ani si zatančit vídeňský valčík, ale ty dva dny nabitě uměním ve mně zanechaly pocit okouzlení z úžasné lidské zručnosti a originálních nápadů, vlnu inspirace, pocit lehkého zmatení z tvorby současných moderních autorů a cestovatelský požitek, který je neuchopitelný a hodnotnější než sebelepší vídeňský řízek s vídeňským bramborovým salátem! Děkuji za příležitost na vlastní oči spatřit další ze střípků tvořící kulturní mozaiku Evropy!

Magdaléna Nešněrová, D3 (12. 11. 14)

ZÁJMY STUDENTŮ

NOVOBORSKÉ MAŽORETKY

Chodíme do souboru Novoborských mažoretek, který vznikl dne 17. října 2006 při DDM Smetanka v Novém Boru. Naší hlavní činností je disciplína baton (hůlka). Zabýváme se tvorbou velkých skupinových formací, individuálních sólo a duo vystoupení a miniformací (do 7 členek).

Nyní nás v souboru působí přes 80 členek. Máme celkem 4 věkové skupiny – minimažoretky, kadetky, seniorky, oldies. Všechny skupiny se úspěšně prezentují na kulturních, společenských a sportovních akcích, včetně firemních večírků a plesů.

Od roku 2009 se pravidelně zúčastňujeme celorepublikových mažoretkových soutěží, kde dosahujeme na nejvyšší příčky. V roce 2011 jsme získaly titul mistrů ČR v pompon dance v rámci CDO, v roce 2012 jsme se staly vicemistryně ČR v mažoretkových formacích v rámci SHČR.

V roce 2013 s pódiovou skladbou „Itálie“ a pochodovým defilé „ABBA“ jsme se staly II. vicemistryně ČR v mažoretkách a to nám zajistilo postup na mistrovství Evropy, které se konalo v chorvatském městě Poreč. Tento rok nám opět patřil titul I. vicemistryně ČR a mohly jsme se opět tešit na mistrovství Evropy, které se konalo v Brně. Za úspěch považujeme i účast na festivalu „Summer Surprise“ v Dubaji.

Za těmito úspěchy stojí dlouhé tréninky v tělocvičně.

Nikola Uxová, Adéla Smrkovská, D2

PRÁZDNINY 2015

O letních prázdninách v termínu od 25. 7. do 1. 8. 2015 jsem jela s oblastním výběrem orientačních běžců na 5denní závody do Chorvatska. Terény byly velice náročné, ale zato překrásné. Bydleli jsme v tělocvičně ve svých spacácích a vařili si venku před tělárnou na vařičích, což byla občas dost sranda. Počasí nám moc neprálo. Až neuvěřitelné nám přišlo, když jsme na konci července v Chorvatsku běželi závod v 9 stupních Celsia. O volném dnu jsme se vydali na pěší túru do Národního parku Risnjak, kde jsme vyšplhali i na nejvyšší horu NP Velký Risnjak (1528 m n. m.) Na vrcholu nebylo o moc tepleji - cca 15 stupňů. Vrátili jsme se velmi znavení kolem druhé odpoledne, tak jsme poprosili hodné a vtipné pány řidiče autobusu, jestli nás odvezou k moři. Byli tak skvělí, že jsme už během hodinky leželi na pláži a mohli regenerovat po náročném výletě. U moře bylo o dost tepleji - 34 stupňů. Celý týden jsme si moc užili a naše těla si musela zvykat na různé změny teplot.

Andrea Kameníková, G3

ZÁJMY STUDENTŮ

BÁSEŇ

Karel Čapek v ženském těle
nebo rovnou Borovský
Lucinka jde na to směle
úspěch bude obrovský

První číslo magazínu
shrne všechno školní dění
zbaví nudy ba i splínu
a nestojí žádné jmění

Přečti si ho škola počká
o matice se to hodí
PS: Redaktorka je fakt kočka
a já ten borec co s ní chodí

Matěj Dvořák, G4

